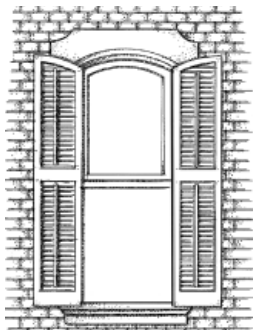

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
I/2010**

I tromesečje

JUŽNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA

Ovog tromesečja predstavljamo Istočno-centralnoafričko odeljenje, koje obuhvata sledeće zemlje: Burundi, Demokratsku Republiku Kongo, Džibuti, Eritreju, Etiopiju, Keniju, Ruandu, Somaliju, Tanzaniju i Ugandu. U ovoj diviziji živi više od 286 miliona ljudi, od kojih su 2,4 miliona adventisti. To znači da je svaki 119. stanovnik adventista.

Izazovi

Burundi i Ruanda dve su najmanje države u kontinentalnoj Africi. One su takođe i najgušće naseljene. Iako obe zemlje imaju veliki broj adventista u odnosu na celokupno stanovništvo, u pojedina područja jevanđelje još nije doprlo.

U Burundiju svaki 78. stanovnik je adventista. Većina vernika živi u selima, tako da ih u glavnom gradu, Budžumburi, nema mnogo. Budžumbura predstavlja poslovni, politički i obrazovni centar. Ljudima u ovom gradu takođe treba pružiti priliku da čuju Božju vest spasenja.

Mala bolnica, koja služi stanovnicima Budžumbure, predstavila je adventističku crkvu ljudima ovog grada. Bolnica izgrađena na crkvenom zemljištu nastaviće sa širenjem vesti jevanđelja u glavnom gradu.

Ruanda ima skoro najveći procenat adventista na svetu u odnosu na broj stanovnika: svaki 22. stanovnik je adventista. Stanovništvo

je dosta propatilo tokom genocida 1994. godine. Nakon tih događaja, Adventistički univerzitet je iseljen. Tada je vlada dala crkvi deo zemljišta u srcu glavnog grada, Kigale, na kome bi trebalo izgraditi nov kompleks. Trenutno se on sastoji samo iz učionica i administrativnih odeljenja. 2200 studenata pohađa nastavu, od kojih većina nisu adventisti. Najveća potreba univerziteta je velika dvorana, koja bi služila za održavanje bogoslužjenja i predavanja. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će u izgradnji ove višenamenske zgrade, koja će okupljati studente Univerziteta na bogoslužjenju, sedmici molitve, predavanjima i drugim važnim zajedničkim dešavanjima.

Crkva je blagoslovena velikim brojem dece, ali vođama dečijih odeljenja nedostaje obuka potrebna da bi decu poučavali za večnost. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će u obučavanju vođa dečijih odeljenja za službu i nabavci sredstava za poučavanje dece.

Misionski projekti:

Ovog tromesečja dar trinaeste subote pomoći će da se ostvare sledeći projekti u Istočno-centralnoafričkom odeljenju.

- završetak prve faze u izgradnji bolnice u Budžumburi, glavnom gradu Burundija;
- završetak višenamenske zgrade na Adventističkom univerzitetu u Ruandi;
- obuka vođa dečijih odeljenja u Ruandi.

2. januar

Burundi je mala zemlja u istočno-centralnoj Africi. Nalazi se istočno od Demokratske Republike Kongo, zapadno od Tanzanije i južno od Ruande. Iako je Burundi među najmanjim afričkim zemljama, gusto je naseljena, sa stanovništvom od 8,9 miliona ljudi.

Glavni grad je Budžumbura, grad sa 325000 stanovnika, smešten na obali jezera Tanganjika u zapadnom delu Burundija.

Burundi je jedna od najsiromašnijih zemalja. Prosečan životni vek stanovnika je pedeset dve godine, a jedan od razloga je i to što je Burundi među zemljama sa najvećim brojem obolelih od side.

Vera koja je izdržala probu

Pastor Džon živi u severoistočnom delu Burundija, maloj zemlji u Istočno-centralnoj Africi. Ovo područje u velikoj meri je nehrišćansko, mada postoje neke hrišćanske crkve. Pastor Džon počeo je da radi u ovom području sa ciljem da osnuje crkvu. On je znao da će, ako kaže da je adventistički pastor, to kod ljudi stvoriti predrasude prema njegovom radu, te će biti izložen napadima i hrišćana i nehrišćana. Međutim, kuda god je išao, tražio je priliku da govori o Isusu.

Poziv

Nehrišćani su jednom prilikom pozvali hrišćane da prisustvuju sastancima tokom vikenda. Svrha ovih sastanaka bila je da hrišćanska verovanja dovedu u pitanje.

Džon je odlučio da ne prisustvuje ovim sastancima, ali, dok je išao ulicom u blizini mesta na kome se održavao sastanak na otvorenom, čuo je nečiji glas preko zvučnika: »Ko je bio razapet na krstu, Isus ili Simon iz Kirine?«

Džon je znatiželjno zastao da čuje raspravu. Nekoliko studenata sa hrišćanskog seminara uporno su ponavljali da je Isus bio taj koji je razapet, ali oni nisu znali kojim tekstom da potvrde svoje mišljenje.

Dok su zamuckujući pokušavali da daju objašnjenje, slušaoci su se uznemirili. Neki hrišćani su se naglas pitali da li mogu da veruju u ono što su ih njihove vođe učile.

Zatim je došao red na predstavnika nehrišćana. On je imao jasan i ubedljiv govor. Pozvao je sve prisutne da prihvate njegove »istine«, a ne hrišćanstvo. Neki ljudi su ustali i odlučili da prihvate »istinuu« koju su nehrišćani izneli.

Odbrana Reči

Džon je pristupio i zatražio dopuštenje da govori. »Ja sam hrišćanin,« rekao je. Zatim je pročitao biblijski tekst koji objašnjava da

su Simona iz Kirine izabrali u mnoštvu ljudi da nosi Isusov krst, a da je Isus razapet.

Džon je objasnio da mnoga proročanstva Starog zaveta ukazuju na Isusa. Zatim je pročitao nekoliko proročanstava iz Starog zaveta i neke stihove iz Novog zaveta kojima je pokazao da je Isus ispunio ta proročanstva.

Kada je završio svoje izlaganje, pozvao je sve prisutne da istražuju Božju reč.

Jedan od vođa sastanka upitao je: -»Da li možeš da dokažeš da je Isus umro za sve ljude?« Džon ga je zamolio da svim prisutnima pročita Isaiju 53, 5. Reči proroka su odzvanjale: »Ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja, kar beše na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo.«

Žamor je počeo da se širi među slušaocima. Neki, koji su samo trenutak ranije prihvatili nehrišćanske stavove, izjavili su sada da su povratili svoju veru u Isusa.

Kada vođe sastanka nisu mogle da pobiju ono što je Džon rekao, završili su sastanak. Tada su Džonu mnogi postavljali različita pitanja iz Biblije. On je odgovarao na njihova pitanja i predložio da ih poseti da detaljnije proučavaju biblijske istine.

Seme za izgradnju nove crkve

Džon je posećivao ljude i proučavao sa njima. Mnogi su prihvatili biblijske istine, koje im je Džon iznosio, i želeli su da znaju kako mogu da slede Hrista. Posle nekoliko meseci, mala grupa vernika počela se okupljati u Džonovom domu. Oni su činili jezgro nove Hrišćanske adventističke crkve koja i dalje raste.

Danas ima trideset krštenih vernika. Dobili su komad zemljišta na kome skupljaju građu za izgradnju crkve. Pošto postoje velike predrasude prema vernicima koji se okupljaju u domovima, a ne u crkvama, vernici pešače jedan sat do drugog sela kako bi sa vernicima iz tog sela održali bogoslužjenje. U međuvremenu, oni dele svoju veru sa onima koji još nisu upoznali Isusa kao svog Spasitelja.

Džon nije nameravao da ode na sastanak organizovan sa ciljem da oslabi veru hrišćana u Isusa, ali ga je Bog odveo tamo. Džon je

otvorio Božju reč, govorio je o veri koja proizlazi iz poznavanja Biblije i izdržao pod pritiskom mnogih pitanja. Mnogi životi bili su promenjeni za večnost.

Iako je jedna od sedamdeset osam osoba u Burundiju adventista, u nekim delovima zemlje vest o Božjoj ljubavi bori se da nađe svoje uporište. Naši darovi pomažu da se ova vest proširi tamo gde postoji najveća potreba za tim.

9. januar

Pesma i knjiga

U Burundiju je izbio rat kada je Selestin pošao u srednju školu. On je napustio svoj dom i nekoliko godina živeo je u izbeglištvu.

Jednog dana Selestin je čuo grupu ljudi kako pevaju pesmu o subotnjem odmoru. On nije razumeo značenje reči »subotnji odmor«, ali muzika mu se veoma svidela i probudila njegovu radoznalost. Ipak, zbog mučnog života koji je vodio kao izbeglica, zaboravio je na ljude i njihovu pesmu.

Plamen vere

Selestin se oženio. Jednog dana nekoliko ljudi posetilo je njega i njegovu suprugu i ponudilo da zajedno proučavaju Bibliju. Selestin je bio radoznao i prihvatio je ovaj predlog. Dok su proučavali Bibliju, Selestin je postao svestan svoje velike želje da sazna više o Bogu. Postavljao je mnogo pitanja i čitao je Bibliju da bi saznao Božju volju.

U svojoj potrazi za novim saznanjima, Selestin je posetio nekoliko različitih verskih zajednica i na kraju se pridružio jednoj od njih. Vođa ove grupe uočio je Selestinovu revnost za Boga i pozvao ga da postane laik jevanđelista. Bio je rukopoložen i počeo je da radi u crkvi.

Knjiga koja osvaja

Jednom prilikom Selestin je video čoveka koji je u ruci držao knjigu napisanu na Selestinovom maternjem jeziku. Naslov knjige

Velika borba privukao je njegovu pažnju i on je zamolio čoveka da mu je pozajmi. Čovek mu je dao knjigu i Selestin ju je brzo prelistao, proučavajući slike koje su se u njoj nalazile. Slike su ga jako zainteresovale i on je potražio značenje svake slike u odgovarajućim tekstovima. Dok je čitao knjigu, saznao je da nedelja nije sveti Božji dan, već da ju je čovek uspostavio. Ova činjenica ga je u početku ljutila, jer je on svetkovao nedelju, ali, dok je čitao o blagoslovima namenjenim onima koji svetkuju Božju svetu Subotu, setio se pesme, koju je grupa hrišćana pevala pre mnogo godina, pesme koja govori o subotnjem odmoru.

Kada je Selestin postao uveren da je u toj knjizi otkrio istinu, doneo je odluku da prihvati Subotu kao dan od odmora. On nije poznavao nikog u tom kraju ko svetkuje Subotu, pa je pozvao svoju porodicu da mu se pridruži u subotnjem odmoru u njihovom domu. Ono što je naučio, podelio je sa svojim prijateljima, i neki od njih su prihvatili Subotu kao sedmi dan.

Potruga

Grupa se sastajala četiri meseca, ali, pošto se broj vernika povećavao, pojavila se bojazan da će biti optuženi za uvođenje novih verovanja u zajednicu i stvaranje problema. Znali su da moraju pronaći crkvu u kojoj se svetkuje Subota, pa su zamolili Selestina da on pokuša da je nađe.

Jednog dana, na putu do pijace, Selestin je sreo svoje prijatelje i ispričao im šta je saznao o Suboti. Rekao im je da traži vernike koji svetkuju Subotu. Na njegovu veliku radost, prijatelji su mu rekli da je takva grupa vernika osnovala crkvu na dva sata hoda od njegove kuće. Objasnili su mu kako da je pronađe.

Kada je osvanulo subotno jutro, Selestin je ustao rano i otišao u crkvu. On je u crkvi bio primljen dobrodošlicom i svi su sa radošću slušali dok im je pričao o maloj grupi vernika koja se okuplja Subotom. Kasnije, kada je pastor upitao da li neko želi da se krsti, Selestin se javio.

Tog popodneva dok se vraćao kući, Selestin se pitao *Da sam umro pre nego što sam saznao za istinu o Suboti, kakav bi bio moj kraj?*

Radosne vesti

Selestin je preneo vernicima šta je saznao: »Pronašao sam crkvu koja drži Božje zapovesti, uključujući i Subotu,« rekao im je. »Crkva se zove Hrišćanska adventistička crkva. Adventisti prihvataju biblijska učenja koja smo mi sami otkrili.«

Mala grupa vernika odlučila je da poseti crkvu sledeće Subote. Kad god su bili u mogućnosti, proučavali su i održavali bogoslužnja zajedno. Nakon krštenja, odlučili su da se okupljaju u svojoj zajednici. Uskoro ih je posetio pionir Globalne misije, i danas Selestin i njegovi prijatelji pričaju o Božjoj ljubavi i istini drugima u zajednici. Izgrađena im je i crkva od opeke.

Bog koristi različite načine da ljudima donese istinu. Bog je privukao Selestinovu pažnju pesmom o subotnjem odmoru i knjigom koja ga je podstakla na proučavanje Biblije.

Naši darovi obezbeđuju sredstva za širenje vesti i literature, uključujući i podršku pionirima Globalne misije. Hvala za vaša darovanja.

Misionska služba

Oko dve trećine ljudi koji žive u Burundiju su hrišćani, najvećim delom katolici. Jedna trećina stanovništva drži se tradicionalnih afričkih verovanja i obožavanja duhova.

Sa više od 123 000 hrišćana adventista, u Burundiju je svaka 78. osoba adventista.

Skoro devedeset procenata ljudi živi u malim seoskim naseljima. Isto tako, većina adventista u Burundiju živi na selu, gde se bave poljoprivredom ili uzgajanjem stoke.

16. januar

Burundi je jedna od najmanjih i najgušće naseljenih zemalja u Africi. Ima više malih seoskih naselja nego gradova.

Etničko nasilje koje je uništilo susednu Ruandu osetilo se i u Burundiju, što je uticalo na destabilizaciju već nestabilnog područja.

Hiljade ljudi izbeglo je iz jedne zemlje u drugu, bežeći od sukoba i genocida. Sam Burundi imao je etničkih problema, i tek nedavno stanje se smirilo.

Prosečan životni vek stanovnika je oko pedeset dve godine, što Burundi svrstava među zemlje sa najkraćim životnim vekom stanovnika. Brojni faktori su tome doprineli, kao što su siromaštvo, etnički sukobi, i veliki broj obolelih od side.

Tvrdooglavi vrač

Simon je odrastao u protestantskoj porodici u istočnom delu Burundija. Međutim, kada je odrastao, napustio je svoju veru. Upoznao je vrača, koji je želeo da ga nauči vračanju i da mu da silu nad zlim duhovima. Simon se složio, i vrač ga je poslao u šumu da pronade posebne biljke i štapiće za vračanje. Uskoro je naučio tajne koje su ga, po vračevom obećanju, štatile od zlih sila i kletvi.

Uporni prijatelj

Iako Simon već neko vreme nije odlazio u crkvu, njegov prijatelj Samuel još uvek je sledio Hrista. Oni su provodili sate, pričajući o svojim verovanjima. Simon je pokušavao da ubedi Samuela da postane vrač, a Samuel Simona da se vrati Bogu.

Jednog dana Samuel je uzbuđeno ispričao Simonu o crkvi koju je posetio: »Upravo dolazim sa predavanja koje su održali hrišćani adventisti. Saznao sam neke stvari koje nikada pre nisam čuo. Znam da je to istina! Znam! Toliko sam osvedočen u to da sam odlučio da svoj život predam Hristu krštenjem. Simone, molim te, razmisli o odlukama koje donosiš. Ostavi obožavanje đavola i sledi Isusa.«

Međutim, Simon nije želeo da sluša. Naljutio se, odbijajući da priča sa prijateljem danima. Samuel ipak nije odustajao. Nastavio je da posećuje Simona i da sa njim priča o Isusu. Jedne noći, dok su prijatelji sedeli zajedno, Samuel je rekao: »Simone, rekao sam ti sve što znam o Božjoj istini, ali ti se i dalje baviš vračanjem. Molim te, razmisli kakav će biti tvoj kraj ako svoj život ne posvetiš Hristu.«

Samuelove reči uplašile su Simona, no on je tvrdooglavo odbijao da prestane da se bavi vračanjem. »I dalje ću stavljati magične štapiće u zemlju i ispod svog kreveta da zaštitim svoju porodicu od neprijatelja,« rekao je Simon.

Izazov

Jednog dana, Simon je rekao svom prijatelju da će umreti ako bude jeo kikiriki ili pečeni slatki krompir. »Neću umreti,« odgovorio je Samuel. »Bog će me zaštititi od tvojih zlih duhova i ništa loše mi se neće dogoditi.«

»Nemoj jesti,« upozorio ga je Simon, »ako ne želiš da umreš.«

Te noći Samuel se molio, tražeći od Boga da mu pokaže na koji način da dokaže Simonu da su njegova verovanja pogrešna. Bio je ubeđen da će ga Bog zaštititi kada svom prijatelju bude želeo da pokaže koliko je velika Božja sila.

Nekoliko dana kasnije, otišao je da poseti Simona. Poneo je slatki krompir i kikiriki i stavio na vatru. Kada je hrana bila pečena, Samuel ju je izvadio iz pepela i počeo da jede dok ga je Simon posmatrao u strahu. Samuelu se ništa nije dogodilo. Nije izgledalo da je bolestan. Kada je Samuel krenuo kući, Simon se uplašio da svog prijatelja više neće videti živog.

Nekoliko dana je prošlo, a Simon ništa nije čuo o Samuelu. Ipak, njegov prijatelj ga je uskoro posetio. Razgovarali su o Božjoj sili nad zlom i o lažima u koje je Simon verovao. Još jednom je Samuel pozvao Simona da verom prihvati Isusa.

»Samo Bog može sačuvati ljude od vračanja,« rekao je Simon.

»Veruj da te Bog može zaštititi od zla i postarati se za tvoje potrebe.«

Razumevanje Božjeg puta

Te noći Simon nije mogao da spava. Imao je tako mnogo pitanja i bili su mu potrebni odgovori. Ustao je u toku noći i potražio Bibliju, koju je sakrio pre nekoliko meseci. Otvorio je knjigu proroka Osije. Njegov pogled spustio se na četvrto poglavlje, dvanaesti stih, koji kaže:

»Narod moj pita drvo svoje, i palica mu njegova odgovara... ostupivši od Boga svojega.« Ove reči uplašile su Simona. Samuel je jeo pečenu hranu, koja mu je bila zabranjena, i ništa mu se nije dogodilo. Da li je istina da je Bog zaštitio Samuela?

Nekoliko dana kasnije Samuel je uputio poziv svom prijatelju. »Pričao sam ti o svojoj veri i istini koju sam pronašao u Hrišćanskoj

adventističkoj crkvi. Pozivam te da i ti slediš ovu istinu i služiš Bogu.«

Simon je ispričao Samuelu kako je našao svoju staru Bibliju i šta je otkrio u knjizi proroka Osije. »Moje poverenje u vradžbine je nestalo,« rekao je. Tada su zajedno izvadili štapiće, koji su bili zabodeni oko Simonove kuće i ispod njegovog kreveta, i spalili ih. Simon i njegova supruga krenuli su u Hrišćansku adventističku crkvu zajedno sa Samuelom.

Simon i njegova supruga su se krstili. Sada Samuel i Simon rade zajedno za one koji ne poznaju istinu u istočnom delu Burundija.

Naši darovi pomažu da se dopre do ljudi koji nisu čuli za Božju ljubav i zaštitu. Hvala vam što prinosite darove kako bi drugi mogli živeti.

23. januar

Pozajmljena knjiga

Benoa je živio u maloj kolibi u jednom mestu na severu Burundija. Jedne večeri sedeo je naslonjen na zid u polutami i pitao se kuda ide njegov život. Njegov brak sa ženom koju je neko drugi izabrao za njega upravo se okončao i on je bio umoran – umoran od svađe, truda i neuspeha.

Njegovi roditelji su umrli, tako da je on vodio računa o mlađoj braći i sestri. Kada su ga pritiskali problemi, često je izlazio i tražio spas u piću i plesu, ali u ovom trenutku nije imao snage za to. Uključio je radio i počeo da traži muziku koja bi ga oraspoložila.

Pronašao je versku radio stanicu, naslonio se na zid i slušao. On bi obično igrao uz duhovne pesme sa radija, ali ne i te večeri. Osećao je samo čežnju za Bogom i mirom.

Nova nada

Na radiju je počeo program duhovne sadržine i Benoa je pažljivo slušao. Ono što je čuo ispunilo ga je mirom, koji upotrebom alkohola

nikada nije stekao. U njemu se javila želja da čuje više o Bogu. Prestao je da odlazi u barove i vreme je provodio slušajući verske programe na radiju, ali nije želeo ponovo da krene u crkvu zbog načina na koji su se vernici ophodili prema njemu nakon razvoda.

Jedne večeri jedan prijatelj ga je posetio. Zajedno su slušali propoved na radiju. Govornik je rekao nešto zapanjujuće, pa je Benoa pitao prijatelja: »Da li je ovo istina? Ili je to samo šala?«

»To nije šala,« odgovorio je njegov prijatelj. »Govornik citira reči iz Biblije.«

»Biblije!« rekao je Benoa iznenađeno. »Ti si čitao Bibliju? Naš sveštenik nam je zabranio da čitamo Bibliju, čak i da je dotaknemo!«

Benoa prijatelj mirno je odgovorio, »Biblija je Božja poruka namenjena nama. Bog želi da je čitamo kako bismo znali šta je Njegova volja. Da li želiš da ti pozajmim svoju?« upitao je.

»Da« odgovorio je Benoa, jer se zainteresovao za tu knjigu.

Pozajmljena Biblija

Benoa je pozajmio Bibliju od svog prijatelja i počeo da je čita. Nije je razumeo u potpunosti, ali je na njenim stranicama pronašao mir i osetio olakšanje od svojih problema. Uskoro je sebi kupio Bibliju da bi mogao da obeležava one delove koje je želeo da zapamti. Uočio je da se ono što je pročitao u toj knjizi razlikuje od onoga što je učio u crkvi. Odlučio je da pronade crkvu u kojoj se Biblija tumači onako kako ju je Bog zapisao.

Benoa je posećivao različite crkve, tragajući za istinom, za crkvom koja sledi samo Bibliju. Jednog petka uveče čuo je program na radiju koji ga je podstakao na razmišljanje o Božjoj volji. Govornik je objasnio da su ljudi promenili Božju Subotu u nedelju. Dok je navodio stihove iz Biblije, Benoa je uzeo svoju i pratio tekstove. Kada se emisija završila, Benoa je bio siguran da Bog želi da on svetkuje Subotu.

Benoa je saznao da je taj radio program organizovala Hrišćanska adventistička crkva, i on je doneo odluku da poseti crkvu i uveri se da li ti ljudi zaista poučavaju biblijske istine. Pronašao ju je nedaleko od svog doma i prvom prilikom otišao tamo. Dok je slušao

predavanje, shvatio je da je to crkva koja objavljuje Božju istinu. Počeo je redovno da odlazi na bogoslužjenja i uskoro je odlučio da preda svoje srce Bogu i da se krsti.

Suočavanje sa budućnošću

Ipak, Benoa je osetio bolne ubode sotoninih strela u svom životu. Njegova braća, ljuta zbog njegove odluke da postane adventista, pokušala su da ga otruju. Bog ga je ipak zaštitio. Nekoliko puta je zamalo izbegao smrt u saobraćajnim nesrećama, ali mu je svaki put Bog pružao pomoć. Jednom prilikom, dok je bio na pijaci, izgubio je veliku sumu novca. Razočaran, molio se, pitajući se šta da radi. Tada je čuo glas preko razglasa koji objavljuje da je pronađen nečiji novac. On je požurio u upravu pijace da prijavi svoj gubitak, čak opisujući račune koje je izgubio. Ubeđen da je novac Benoin, upravnik pijace ga je odmah vratio.

»Kada vidim šta je Bog sve učinio u mom životu,« rekao je Benoa, »znam da je On živ i spreman da pomogne onima koji imaju poverenja u Njega.«

Benoa je jedan od hiljadu hrišćana adventista u Burundiju. Ipak, još hiljade njih treba da čuju vest o Božjoj ljubavi. Jedan deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će u izgradnji bolnice u glavnom gradu, Budžumburi. Kroz ovu zdravstvenu službu mnogi će imati priliku da upoznaju Isusa i prihvate ga kao svog Spasitelja. Naši darovi će pomoći vernicima u ovoj maloj zemlji da upoznaju druge sa istinom.

Misionska služba

Većina adventističkih hrišćana, kojih u Burundiju ima oko 123 000, živi izvan gradova, ali je važno dopreti i do ljudi u gradovima, u kojima žive političke vođe, poslovni ljudi i prosvetni radnici.

Hrišćanska adventistička crkva vodi malu bolnicu u glavnom gradu, Budžumburi. Usluge ove male klinike koriste mnogi ljudi i na taj način upoznaju se sa radom crkve.

Doneta je odluka da se ova bolnica proširi. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se završi prva faza u izgradnji bolnice.

30. januar

Manasina potraga za Bogom

Manasa je stajao u dvorištu svoje kuće i posmatrao ljude kako prolaze na svom putu do crkve. Ponekad se pitao zašto ti ljudi odlaze u crkvu, zašto čitav dan gube u pevanju i molitvi. Sa druge strane, pitao se zašto njegova porodica ne ide.

Jedne nedelje odlučio je da prati ljude do crkve da vidi šta oni tamo rade. Stajao je napolju ispod otvorenog prozora i naprezao se da čuje svaku reč. Sledeće nedelje ponovo je otišao, ali ovog puta ušao je u crkvu i seo zajedno sa ostalim vernicima. Uživao je slušajući o Bogu, ali je onda jedno razočarenje uticalo na njega da prestane da odlazi u crkvu.

Pronalaženje Boga korak po korak

Manasa je kasnije čuo za još jednu crkvu, koja se nalazila u blizini njegove kuće. Pošto je u toj crkvi bio toplo primljen, pozvao je svoje roditelje da mu se pridruže, i oni su odlučili da pođu sa njim. Na kraju se cela Manasina porodica priključila crkvi.

Manasa je imao samo petnaest godina, ali njegova revnost u prikazivanju Božje ljubavi drugima podstakla je mnoge da krenu u crkvu. On je voleo Božju reč i otkrio je mnoge nove istine čitajući Sveto pismo. Kada je saznao da je neka hrana nečista, prestao je da je jede. Pića koja nisu zdrava više nije pio. Iako je njegovo svedočenje podstaklo mnoge ljude da svoje živote predaju Bogu, članovi jedne crkve nisu se slagali sa svim što je on govorio. Bili su to adventisti. On je želeo da im ukaže na pogrešan put kojim idu.

Uništavanje jeresi

Jednog dana Manasa je prolazio pored Hrišćanske adventističke crkve. Zastao je i otišao oko crkvene zgrade. Kroz prozor je video neke knjige, koje su ležale na stolu. *Ako uzmem ove knjige, niko više neće biti prevaren njihovom jeresi*, mislio je. Otvorio je prozor, ušao unutra, zgrabio knjige sa stola, i odneo ih kući. Želeo je da ih pročita pre nego što ih uništi, kako bi se upoznao sa njihovim lažnim

učenjima, ali, pre nego što je uspeo da ih pročita, jedan sused, adventista, posetio ga je i predložio da proučavaju Bibliju. Manasa se složio, siguran da ovom čoveku može ukazati na pogrešan put kojim ide. Međutim dok su proučavali zajedno, Manasa je shvatio da adventisti slede biblijska učenja, a ne jeres, kao što je on mislio. Nešto što je smatrao biblijskim istinama uopšte se nije nalazilo u Bibliji. Njegova crkva je verovala u laži.

Manasa je odlučio da posti i da se moli, jer je želeo da zna u kojoj crkvi se nalazi istina. Odlazio je na mirna mesta da se moli. Provodio je vreme u šetnji planinom. Jednom prilikom, dok je prolazio pored Hrišćanske adventističke crkve, video je da je otvorena. Kradom je ušao unutra i klekao na molitvu. Mesecima se svakog dana molio pre nego što je shvatio da ga je, uprkos njegovom mišljenju o adventistima, Bog vodio u tu crkvu. On se pokorio Božjoj volji i počeo da odlazi na bogoslužnja sa »omraženim« adventistima. Svoje predrasude je stavio na stranu i priključio se crkvi iz koje je ukrao knjige.

Usuditi se biti kao Danilo

Manasa je govorio o svojoj veri svojim školskim drugovima i posle nekog vremena dobio je dozvolu da drži biblijske časove u školi.

U to vreme počeli su se subotom održavati časovi za pripremu učenika za državne ispite. Manasa se setio Danilove vernosti. Verovao je da će Bog biti sa njim kao što je bio i sa Danilom. Odbio je da pohađa nastavu subotom, zbog čega je izbačen iz škole. Kada su njegovi roditelji saznali za to, isterali su ga iz kuće.

Manasa je jedno vreme boravio u jednoj adventističkoj porodici dok mu pastor, koji živi u blizini adventističkog internata, nije ponudio da živi sa njegovom porodicom i da pohađa školu. Bog je odgovorio na Manasine molitve.

Pomirenje

Manasa je imao uspeha u školi, a jednom prilikom u toku školskog raspusta, vratio se kući da poseti roditelje. Bili su iznenađeni kada su videli kako je snažan, visok i samopouzdan njihov sin postao. Kada im je rekao da ide u adventističku školu i da mu dobro ide, njegov otac zatražio je oproštaj što ga je poslao od kuće.

Manasini roditelji platili su školarinu, tako da je nastavio svoje školovanje, koje je završio visokim ocenama. Vratio se kući i svojoj braći i sestrama pričao o veri koju je prihvatio. Oni sada sa njim takođe odlaze u crkvu.

Zbog Manasine vernosti, njegova braća i sestre nemaju problema zbog Subote kao njihov stariji brat. Zbog njegove vere, Hrišćanska adventistička crkva sada je poznata u tom području. Manasa ohrabruje one koji se suočavaju sa teškim situacijama da ostanu nepokolebljivi. »Bog je na našoj strani, i niko nas ne može istrgnuti iz Njegovih ruku,« rekao je.

Naši darovi trinaeste subote podržavaju delo u Burundiju i čitavom području istočne i centralne Afrike.

Misionska služba

Iako Burundi ima prilično velik procenat adventista, većina vernika živi u seoskim naseljima.

Glavni grad, Budžumbura, najveći je grad, sa oko 325 000 stanovnika. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se postojeća bolnica u tom gradu proširi kako bi služila stanovnicima i ukazivala ljudima na Spasitelja.

6. februar

Kao i Burundi, država o kojoj smo slušali prethodnih subota, Ruanda je mala zemlja sa velikim brojem stanovnika. Nalazi se severno od Burundija između Ugande, Tanzanije i Demokratske Republike Kongo. U njoj živi gotovo 10 miliona ljudi.

Ekvator prolazi severno od Ruande, ali, pošto je Ruanda planinska zemlja, tokom cele godine zadržava se umerena klima. Glavni i najveći grad je Kigali, sa populacijom od 656 000 stanovnika.

Težak zadatak

Zafirin je šetao planinom, udišući svež miris eukaliptusa. Jutarnji zvuci – kukurikanje petlova, graja dece, blejanje koza – dopirali su

do njegovih ušiju dok je prolazio pored jednog malog sela. Prolazeći pored farme, pozdravio je čoveka sa čijeg ramena je visila ručno napravljena motika.

Zefirin, koji ima dvadeset i devet godina, pionir je Globalne misije u brdima severne Ruande. Iako Ruanda ima najveći procenat adventista u odnosu na broj stanovnika, u nekim područjima još uvek nema vernika. Kada je prvi put došao u ovaj kraj pre dve godine, bilo je samo troje adventista.

Podučavanje

Zafirin je razmišljao o potrebama ljudi tok kraja, tražeći način da se upozna sa njima. Zatražio je dozvolu da odrasle uči da čitaju i pišu. Njegova molba je odobrena i date su mu tri prostorije na korišćenje. On je pozvao ljude da prisustvuju časovima.

Zafirin se iznenadio kada se 126 ljudi pojavilo na prvom času. Sa samo jednom tablom i nešto malo krede, počeo je da poučava nekoliko grupa odraslih. Osam meseci kasnije, većina njih mogla je bar malo da čita i piše. Zatim je osnovao nove grupe, koje je nastavio da poučava kako bi stekle viši nivo znanja. Ljudi iz tih grupa su na kraju mogli da čitaju Bibliju na svom maternjem jeziku.

Zafirin je počinjao i završavao časove molitvom, i malo po malo prisutnima je govorio o Bogu. Kada su sami postavljali pitanja, objašnjavao im je biblijske istine. Pošto je interesovanje raslo, proučavanja su nastavili na jevanđeoskim sastancima.

Iznenadni preokret

Oko pet stotina ljudi dolazilo je na prve sastanke. Zafirin ih je poučavao dve nedelje, a zatim ih je posećivao mesec dana. Nakon toga, opet je organizovao seriju predavanja u trajanju od dve nedelje, posle čega su usledile posete. Ovo je ponovio šest puta, što je trajalo oko devet meseci, a u isto vreme i dalje je držao časove čitanja i pisanja. Sa svakom serijom predavanja, broj ljudi je rastao.

Rezultati takvog rada uskoro su se videli. Skoro dvesta ljudi kršteno je prilikom prvog krštenja. Jedan čovek bio je vračar, koji se navodno savetovao sa tradicionalnim bogovima i tako zarađivao za život. On je i svoju ženu doveo u crkvu. Drugi čovek bio je vero-

učitelj u nekoj drugoj crkvi. Većina vernika iz te crkve sledilo je primer svog učitelja.

Rozet, žena direktora lokalne škole, bila je jedna od prvih koja je izrazila želju da se krsti. Zafirin se plašio da će njeno krštenje naljutiti njenog muža, jer on nije posećivao predavanja. Ali on je došao prilikom njenog krštenja i rekao: »Ko zna, možda ću se i ja krstiti?«

Direktor škole održao je svoje obećanje i krstio se tokom sledeće serije predavanja. On je pozvao crkvene muzičke sastave da imaju program u školi. On se nada da će ljudi u blizini škole takođe biti zainteresovani za biblijske istine kako bi na tom mestu osnovao još jednu grupu vernika.

Zauzet poslom više nego ikada

Zafirin je bio zauzet više nego ikada. Nastavio je sa časovima čitanja i pisanja, držao je jevanđeoske sastanke, posećivao zainteresovane porodice, i vodio subotna bogoslužjenja. Bog ga je obilno blagoslovio. Za manje od godinu dana broj vernika porastao je sa tri na trista!

Crkveno misionarsko odeljenje kupilo je zemljište na kojoj treba da se izgradi crkva, koja bi trebalo da primi oko petsto ljudi. Obezbedilo je i materijal za temelj i krov. Vernici kupuju ostalu potrebnu građu.

Danas u crkvu dolazi 439 vernika, kao i mnoga deca i prijatelji. Pored toga, nekoliko manjih grupa osnovano je u susednim područjima.

Jedna nova vernica, udovica, živela je pet kilometara od nove crkve. Ona je volela Božje istine, ali crkva je bila previše udaljena da bi išla peške, a nije bilo prevoza. Tada je ona ponudila komad svoje zemlje da se na njoj izgradi jednostavna crkva. Oko sedamdeset vernika sada ide u crkvu izgrađenu na njenoj zemlji. Stanovnici obližnjih sela često se zaustavljaju i raspituju o crkvi ili se pridružuju vernicima na bogoslužjenjima. Nakon nedavnih jevanđeoskih predavanja, broj vernika je porastao na devedeset.

Širom Ruande ima Božje dece koja nisu čula za Isusov drugi dolazak. Vaši darovi podržaće napore da se osnuju nove crkve. Hvala vam što dajete darove kako bi i drugi čuli za radosnu vest.

13. februar

Ruanda je mala, ali gusto naseljena zemlja u istočnom delu centralne Afrike. Glavni grad, Kigali, ima 656 000 stanovnika.

Tri četvrtine stanovnika u Ruandi živi izvan gradova na malim farmama, razbacanim u brdovitom području. Osnovni usevi su slatki krompir, pasulj, banane, kukuruz, žito i voće, koji predstavljaju osnovni izvor hrane.

Dve glavne etničke grupe u Ruandi su Tutsi i Hutui. 1994. godine izbio je rat između njih i tada je skoro milion ljudi izgubilo živote. Hiljade njih pobeglo je u izbegličke logore, u kojima su ostajali godinama pre nego što su mogli da se vrate.

Izgubljeno dete

»Deniz!«, pozvala ju je majka. »Dođi!« Majka je zgrabila malu devojčicu za ruku i povukla prema kući. »Vojnici! Dolaze! Moramo da se sakrijemo!« Deniz nije razumela o čemu je majka govorila, ali je osetila majčin strah. Videla je oca kako vezuje mali zavežljaj.

Bekstvo od smrti

Porodica je bežala prašnjavom stazom, koju su ubrzo preplavili ljudi spasavajući svoje živote. Bila je 1994. godina.

Hodali su satima, skrivajući se u visokoj travi ili šumarcima kada su se vojnici nalazili u bizini. Porodica je najzad stigla do granice Demokratske Republike Kongo, gde je mogla da se zaustavi i odmori.

Smestili su se u izbegličkom kampu, koji je svojim najlonskim ceradama nudio slabu zaštitu od jakog sunca i pljuskova. Ali, bar su bili na sigurnom, mislili su.

Iznenada sama

Odjednom su u kamp ušli muškarci naoružani noževima i puškama. Ljudi su počeli da vrište i da beže. I Deniz je trčala. Ali, gde su bili mama i tata? Deniz je pratila mnoštvo, dozivajući svoje roditelje, ali njih nije bilo.

Umorna, Deniz sela je da se odmori. Jedan čovek joj je prišao i ponudio da je nosi na ramenima. Osećala se sigurno uz tog čoveka, ali se on posle nekog vremena umorio i spustio je na zemlju. »Dođi,« pozvao ju je i nastavio dalje putem. Ona je krenula za njim.

Iznenada su odjeknuli zvuci pucnjave. Deniz je otrčala sa puta i ostala sakrivena dok pucnjava nije prestala. Zatim se pridružila ostalima, tražeći utočište. Videla je ljude kako leže na putu. Tada je videla njega – čoveka koji ju je nosio. Ležao je tako mirno. Deniz je shvatila da je mrtav.

Deniz je produžila dalje, slepo prateći ostale ljude. Ponekad bi dozivala mamu i tatu, ali nije bilo odgovora. Deniz je pronašla porodicu, koja joj je dozvolila da ostane sa njima pod uslovom da im pomaže. Pošto se njena nova porodica ophodila prema njoj veoma loše, ona je napustila svoj privremeni dom i pronašla utočište u jednom sirotištu.

Kada je čula da su se ratni sukobi okončali, želela je ode kući i pronađe svoje roditelje. Međutim, ona nije znala gde se nalazi njen dom.

Dug put do kuće

Deniz je ostala u sirotištu, sve dok nije dovoljno porasla da može sama da se stara o sebi. Tada je započela svoj dug put do Ruande. Noću je spavala sakrivena u nekom žbunu. Dok je hodala, često se pitala zašto je Bog dozvolio da tako mnogo pati. Ona nije čula Božji odgovor na to pitanje, ali kada je bila gladna i obeshrabrena, ljudi su joj davali hranu i hrabрили je da nastavi dalje.

Nova porodica

Deniz je stigla u severozapadni deo Ruande. Tamo je srela ljubaznog čoveka i ženu sa kojima se sprijateljila. Kada im je ispričala svoju životnu priču, oni su je zamolili da prestane da luta i da ostane sa njima. Pozvali su je u svoj dom i delili su sa njom hranu i sve što su imali. Lepo su se ophodili prema njoj i obraćali su joj se sa ljubavlju. Govorili su joj o Isusu i koliko je On mnogo voli. Saznala je da su oni adventisti.

Deniz je zavolela ove ljude, koji su želeli da joj pomognu da pronađe svoje roditelje, ali, kada nisu pronašli roditelje niti rođake,

zatražili su dozvolu od Deniz da je usvoje. Ona se složila sa tim. Najzad je ponovo imala svoj dom i nekog da se brine o njoj. Ovaj bračni par joj je često govorio o Bogu i ona je uskoro prihvatila Isusa za svog Spasitelja.

U potrazi za porodicom

Deniz se često pitala šta se dogodilo sa njenim roditeljima. Njen novi otac poveo ju je u glavni grad Kigali. Upoznao ju je sa upravnikom Glasa nade, adventističke radio stanice. Tamo je imala priliku da ispriča priču o svom životu i da pozove sve koji nešto znaju o njoj i njenoj porodici da se jave.

Deniz je saznala da je njen otac umro u izbegličkom logoru, ali nikad nije saznala šta se dogodilo sa majkom. Takođe je čula da ima rođaka u Ruandi, i jednog dana bi volela da se sretna sa njima. Ona voli svoje nove roditelje, koji su je usvojili, i Boga o kome su joj pričali. »Oni su me naučili duhovnim stvarima i dali mi nadu za budućnost,« kaže ona.

Iako je njen otac mrtav, Deniz zna da je njen nebeski Otac bezuslovno voli. On ju je održao u životu dok je lutala u potrazi za svojim domom i roditeljima. »Toliko mnogo ljudi poginulo je tokom genocida, a Bog me je sačuvao. Štitio me je i kada nisam znala za Njega, i iz smrti doveo me u novi život sa Isusom,« kaže ona.

Naši darovi će pomoći da novi život donesemo onima koji lutaju u tami.

20. februar

(Zamolite jednog mladića da ispriča ovo iskustvo)

Postati neko za Boga

Zovem se Alfonso i živim u Ruandi. Jedan moj drug iz osnovne škole bio je adventista. Često smo razgovarali o Bogu, čak smo zajedno proučavali i Bibliju. Kada se on odselio, nastavio sam da je

čitam sam. Pošto nisam mogao sve da razumem, imao sam mnogo pitanja, ali nisam znao od koga da potražim pomoć.

Kasnije, kada me je jedan drug, takođe adventista, pozvao da sa njim idem u crkvu, ja sam pristao. Pastorova propoved je dala mnoge odgovore na moja pitanja i ja sam nastavio da odlazim u crkvu i prihvatio Isusa za svog Spasitelja. Tada sam imao oko petnaest godina.

Probe i iskušenja

Majka mi je umrla, a, kada je otac saznao da idem u Hrišćansku adventističku crkvu, zabranio mi je da odlazim tamo. Bio sam tinejdžer, i u tom periodu je još uvek trebalo da poštujem očeve zahteve, ali znao sam da moram da donesem sopstvenu odluku kad je u pitanju moja vera u Boga. Otac mi je kasnije dozvolio da idem u crkvu, ali nije želeo da mu govorim o svojoj veri. Upozorio me je da ću, ako pristupim adventističkoj crkvi, morati da napustim dom i potražim neko drugo mesto za život.

Ubrzo se moj otac razboleo. Uveravao sam ga da ga Bog voli i on je često slušao kako se molim za njega.

Njegov stav prema Bogu i veri se promenio. Dozvolio mi je da se krstim u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi.

Zamolio sam oca da mi dozvoli da pozovem starešinu lokalne crkve da se moli za njega. On se složio, tako da su starešina i nekoliko vernika iz crkve došli u posetu mom ocu. Razgovarali su sa njim i pitali ga da li veruje u Isusa. Moj otac je klimnuo glavom. Tada su se molili za njega, i on je tog dana prihvatio Isusa za svog Spasitelja. Tri dana kasnije je umro.

Iznenadna odgovornost

Odjednom sam, iako još tinejdžer, postao glava domaćinstva, odgovoran za mlađeg brata i sestru. Ubrzo nakon očeve sahrane, polagao sam ispite u školi, koji su omogućavali polazak u srednju školu. Bog me je blagoslovio, i uprkos problemima koje sam imao, uspeo sam da ih položim.

Moj brat i sestra otišli su da žive sa porodičnim prijateljima, ali sam se osećao odgovornim za plaćanje njihove školarine. Još uvek sam pohađao školu i nisam video način kako da zaradim novac.

Tada sam odlučio da napustim školu i stupim u vojsku. Nije mi bilo prijatno da budem vojnik, ali je plata pokrivala troškove školarine, što je omogućilo mom bratu i sestri da se i dalje školuju.

Nakon tri godine provedene u vojsci, vratio sam se kući da sredim svoj život. Imao sam mnogo finansijskih problema, ali uspeo sam da završim srednju školu. Moj prijatelj, starešina crkve, dosta mi je pomogao i podstakao da odem u glavni grad Kigali da radim.

Našao sam posao u jednoj stolarskoj radionici, a zatim sam radio kao čuvar. Poslodavac mi je dozvolio da studiram na Adventističkom univerzitetu preko dana, a noću sam radio kao čuvar. Na taj način sam plaćao školarinu. Onda se moj gazda vratio u Keniju, i ja sam, iznenada, ostao bez posla. Bez novčanih prihoda, nisam mogao da nastavim svoje školovanje.

Bog se brine

Zamolio sam prijatelje da se mole za mene, da mi Bog pomogne da završim školu. Oni su me ohrabivali, govoreći da je Bog spreman da pruži pomoć, samo je važno da imamo poverenja u Njega. Setio sam se kako se Bog i ranije brinuo za moje potrebe, pa sam se čvrsto uhvatio za Negova obećanja.

Prijatelji su me savetovali da dekanu Univerziteta objasnim u kakvoj se situaciji nalazim. On me je saslušao i molio se sa mnom. Pomogao mi je da pronađem posao i tako nastavim školovanje.

Živim sa nekoliko prijatelja u jednoj maloj sobi u blizini internata. Moja plata pokriva troškove školarine i stanarine. Molim se Bogu za novac koji mi je potreban za knjige i hranu, i Bog se uvek postara. Ponekad jedem samo jednom dnevno kako bi moji oskudne novčane zalihe trajale duže, ali, kada mi je novac najpotrebniji, Bog se pobrine za to.

Borim se da postignem uspeh, i Bog mi daje blagoslove. Položio sam sve predmete, koje sam pohađao. Verom i molitvom gledam kako se moj nemogući san o školovanju ostvaruje.

Molba

Adventistički univerzitet Centralne Afrike, gde ja studiram, gradi novi internat u glavnom gradu, Kigali. Ovde studira više od dve hiljade studenata, od kojih mnogi nisu adventisti. Deo darova

trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će da se završi crkvena višenamenska zgrada u središnjem delu internata. Hvala vam što ćete svojim darovima pomoći izgradnju ovog univerziteta, koji će poslužiti mnogima koji još ne poznaju Isusa.

Misionska služba

Adventistički univerzitet centralne Afrike osnovan je 1984. godine da bi podmirio potrebe francuskog govornog područja u čitavoj Africi.

Nakon genocida 1994. Godine, područje na kome se univerzitet nalazio i dalje je bilo nestabilno. Vlada je preuzela zgradu Univerziteta, a crkvi je dala parče zemlje u Kigaliju, glavnom gradu, kao i deo novčanih sredstava za izgradnju novog univerziteta.

Danas univerzitet ima samo jednu veliku zgradu u kojoj se nalaze učionice i administrativna odeljenja. 2200 studenata pohađa nastavu, od kojih većina nisu adventisti.

27. februar

Braća povezana Božjom ljubavlju

Pjer je posrtao, idući prašnjavim putem za ljudima ispred sebe. Nije znao kuda ide, ali je znao da mora da pobegne od smrti koja mu je pretila.

Pjer je imao devet godina kada je genocid u Ruandi oduzeo 800 000 života i uništio njegov život. Pjerov otac, pastor, okupio je svojih devetoro dece i ozbiljno rekao: »Ja ne znam šta će se dogoditi. Ako ostanete u životu, morate ostati verni Bogu. Ne zaboravite Subotu. Ne zaboravite svoju veru.«

Kada su vojnici došli, on i njegova porodica pobjegli su u crkvu da pronađu utočište, ali vojska je otvorila vatru na crkvu. Pjer kao da još uvek oseća dim i čuje vapaj onih, koji su umirali oko njega. On

je nekako uspeo da izađe iz crkvene zgrade i pobjegne neozleđen, ali šta se dogodilo njegovoj porodici? On nije znao.

Pjer je pratio ljude, koji su bežali u susednu zemlju, Burundi. Živeo je u izbegličkom kampu sve dok nije ponovo postalo bezbedno da se vrati u Ruandu. Ponovo je hodao prašnjavim putem, ali ovog puta ka svome domu.

Otišao je u svoj grad. Pronašao je gomilu pepela na mestu gde se nalazila crkva. Bio je siguran da je jedini preživeli od cele porodice. Bio je sam. Očeve reči odzvanjale su u njegovom srcu: »Ostanite verni Bogu, bez obzira šta se dogodi.«

Nova nada, nova tuga

Pjerova tetka, koja je živela u susednoj Ugandi, došla je u Ruandu tražeći svoju rodbinu. Povelala je Pjera da živi sa njom. Zajedno su izgradili nov život. Kako je vreme prolazilo, bol zbog gubitka porodice polako se ublažavao. Negova vera u Boga je jačala. Onda, iznenada, njegova je tetka poginula u saobraćajnoj nesreći. Pjer je ponovo bio sam. Imao je četrnaest godina i nije znao šta da radi i kuda da krene. Sve što je imao bila je vera.

Vlada Ruande omogućila je besplatno školovanje onima koji su preživeli genocid, i neko je pomogao Pjeru da se upiše u srednju školu. Delio je sobu sa dva dečaka, Ezdrom i Deom, koji su takođe izgubili svoje porodice u genocidu. Tri dečaka postala su kao braća, koje je zbližio gubitak i tragedija.

Pjer je sa uspehom završio srednju školu. Dobio je stipendiju za državni univerzitet u Ruandi, ali on ju je odbio. Želeo je da studira na Adventističkom univerzitetu u Kigali iako nije imao dovoljno novčanih sredstava da pokrije sve troškove. Prijatelji su mu govorili da greši i savetovali su ga da prihvati stipendiju, ali Pjer nije želeo da ih poslušati. Imao je želju da studira na Adventističkom univerzitetu. »Bog će se postarati,« govorio je svojim prijateljima. Kada su Ezdra i Deo videli koliko je Pjer bio odlučan u nameri da se upiše na taj univerzitet, oni su takođe odlučili da tamo nastave svoje školovanje. Oni su, ipak, bili braća.

Dečaci su bili primljeni na Adventistički univerzitet. Delili su sobu u jednoj kući u blizini. Oni su udružili svoj novac, ali nikad

nisu imali dovoljno za dobru hranu. Ipak, i u takvim okolnostima, ponekad su svoju oskudnu hranu delili sa onima koji su imali manje od njih.

Razlika je u Isusu

Ezdra i Deo primetili su razliku između profesora iz srednje škole i profesora i studenata na Adventističkom univerzitetu. Profesori su bili zainteresovani za potrebe studenata i uključeni u njihove probleme. Savetovali su ih i molili se sa njima. Molitve nisu bile samo formalnost, već životna snaga škole.

Pjer je pozvao Ezdra i Dea da pođu sa njim na bogoslužje. Ona su se održavala na otvorenom u krugu Univerziteta pošto nije bilo crkve u kojoj bi se organizovala. Prijatelji su odlazili sa njim na bogoslužja i nije prošlo mnogo vremena, a oni su uvideli zašto je Bog bio tako važan u Pjerovom životu.

Tokom nedavne sedmice molitve u školi, Ezdra i Deo predali su svoje živote Bogu i spremaju se za krštenje. Pjer se raduje što su oni, koje je nesreća jednom zbližila, sada braća povezana verom u Boga koja je jača od smrti.

Kao i Pjer, njegovi prijatelji i hiljade drugih koji su preživeli genocid u Ruandi, Adventistički univerzitet Centralne Afrike takođe teži da se uzdigne iz pepela. Vlada je preuzela zgradu Univerziteta, koja se nalazila u nestabilnom području Ruande. Crkvi su dali deo zemlje na vrhu jednog brda u Kigali, glavnom gradu, i novčana sredstva za ponovnu izgradnju univerziteta. Danas 2200 studenata studira u još uvek nezavršenom kompleksu. Više od polovine studenata nisu adventisti.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se završi crkvena višenamenska zgrada u krugu Univerziteta i na taj način će obezbediti mesto za bogoslužje na kome će studenti moći da dele svoju veru i iskustva o tome kako se Bog brine za njih.

Misionska služba

Adventistički univerzitet nalazi se u Kigaliju, glavnom gradu Ruande. 2200 studenata pohađa nastavu, od kojih većina nisu adventisti. Ono što nedostaje Univerzitetu, i što otežava misijski

rad, jeste središnja dvorana u kojoj bi se održavala bogoslužjenja i drugi veliki skupovi.

Prošle godine počela je izgradnja nove crkvene višenamenske zgrade. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se završi ova zgrada, koja će služiti svim studentima bez obzira na njihovo versko opredeljenje.

6. mart

Prihvatanje Hrista u izbegličkom kampu

Poput života mnogih ljudi u Ruandi, Lorenov život mnogo se promenio tokom etničkih sukoba 1994. godine, poznatih kao genocid. Radio je kao profesor u srednjoj školi kada su on i njegova porodica izbegli pred nasiljem.

Pronašli su privremeni dom u izbegličkom kampu. Porodica je od njega očekivala vođstvo i da obezbedi finansijska sredstva. Pošto u izbegličkom kampu nije bilo škole u kojoj bi predavao, zarađivao je za život prodajući domaće pivo.

Lorena je mučila griža savesti jer je prodavao pivo. Molio je Boga da mu pomogne da na neki drugi način zaradi novac.

Neočekivano otkriće

U kampu je sreo ženu koja je sa njim želela da priča o Bogu. Kada mu je rekla da je Subota Božji sveti dan, Loren se nije složio sa tim. Tada mu je dala knjigu *Velika borba* da je pročita.

Loren je pročitao knjigu i bio je oduševljen istinama, koje do tada nije poznavao. Na njenim stranicama otkrio je Božju ljubav izraženu na nov i divan način, plan spasenja kroz Hrista, i obećanje o Isusovom drugom dolasku. Ova knjiga ubedila je Lorena da je žena bila u pravu.

Loren je promenio svoj način života. Prestao je da pije i da prodaje pivo, a ostavio je i druge štetne navike.

Loren je saznao da je ta žena adventiskinja. On je poznavao neke adventiste u Ruandi, ali ih je smatrao nezalicama. Tada je shvatio da ti ljudi znaju o Bogu više od njega.

Žena ga je pozvala da jedne Subote dođe na bogoslužjenje i on je pristao. Nakon toga nastavio je redovno da odlazi na bogoslužjenja. Posle određenog vremena, odlučio je da se krsti, ali se ubrzo razočarao. »Mislio sam da, kada su moji gresi oprani prilikom krštenja, neću više grešiti,« objasnio je. »Ali uskoro sam shvatio da sam još uvek grešnik sa istim borbama kao i ranije.«

Loren je uvideo da i drugi vernici nisu savršeni. Molio se i istraživao Božju reč kako bi pronašao odgovore na ova pitanja. Pronašao je mir shvativši da sledi Božju volju za svoj život.

Novi život

Loren i njegova porodica vratili su se u Ruandu. Tamo je pronašao Hrišćansku adventističku crkvu u kojoj su ih vernici toplo prihvatili.

Počeo je da radi kao profesor u jednoj protestantskoj srednjoj školi u susednom selu. Loren je saznao da neka adventistička deca pohađaju ovu školu i on je želeo da se Subotom sastaje sa njima. Međutim, uprava škole nije dozvolila da adventistička deca organizuju bogoslužjenja ili da drugima pričaju o svojoj veri, niti je Loren mogao dovesti svoju porodicu da u krugu škole zajedno sa adventističkom decom imaju bogoslužjenje. Tada je on prvo imao bogoslužjenje kod kuće sa svojom porodicom, a onda je odlazio u školu i provodio vreme sa decom.

Loren je govorio o svojoj veri drugim ljudima u selu. Organizovao je jevanđeoske sastanke na otvorenom na jednoj padini brda. Bila je kišna sezona i Loren se molio Bogu da kiša ne pada za vreme sastanaka. »Često je bilo veoma oblačno i mogli smo videti kako u daljini pada kiša, ali Bog ju je zadržavao,« kaže Loren. Posle serije predavanja bilo je kršteno devetnaestoro ljudi.

Uz pomoć misionorskog odeljenja, mala grupa vernika kupila je deo zemlje na kojoj se održavaju jevanđeoski sastanci iako crkva još nije izgrađena. Nešto kasnije krstilo se još šezdeset osoba.

Molitva za službu

Loren je želeo još više da radi za Boga. Mislio je da ga Bog poziva da nastavi školovanje kako bi postao propovednik. On i supruga su se dogovorili da ona ostane u selu, dok on studira teologiju na Adventističkom univerzitetu.

Loren ne zna tačno na koji način će se Bog postarati za njega i njegovu porodicu dok on studira, ali zna da Bog ima hiljade načina za to. »Znam da Bog želi da radim za Njega, i on nas neće napustiti,« kaže on.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi višenamenska crkvena zgrada na Adventističkom univerzitetu. Više o dve hiljade mladih, od kojih mnogi nisu adventisti, studiraju ovde. Naši darovi pomoći će da do njih dopremo sa veću o Božjoj ljubavi.

Misionska služba

Nakon genocida, vlada Ruande radila je na tome da život građana vrati u normalu. Deca, koja su tokom etničkih sukoba izgubila svoje roditelje, dobila su pravo na besplatno školovanje na Univerzitetima. Plaćala su samo smeštaj. Tako je hiljade njih imalo nadu u svetliju budućnost.

Učenici koji su pohađali jednu od desetina adventističkih osnovnih i srednjih škola ili Adventistički univerzitet Centralne Afrike, imali su priliku da upoznaju Spasitelja dok su se pripremali za budućnost.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se završi višenamenska crkvena zgrada u krugu Univerziteta.

13. mart

Kenija se nalazi na istočnoj obali Afrike. Zvanični jezici su engleski i svahili, jezik koji se najviše koristi na jugu Kenije i Tanzanije.

Kenija pripada Centralno-istočnom afričkom odeljenju, koje takođe obuhvata Burundi, Demokratsku Republiku Kongo, Džibuti, Eritreju, Etiopiju, Ruandu, Somaliju, Ugandu i Tanzaniju.

Oko 2,4 miliona adventista živi u Istočnoj Africi, što je jedan adventista na svakih 119 stanovnika. Odeljenje služi ljudima iz različitih etničkih i jezičkih grupa. Tri jezika se najviše koriste: engleski, francuski i svahili, trgovački jezik istočne Afrike.

Izabrana od Boga

»Onog trenutka kada odlučiš da postaneš adventista, više nećeš biti moja supruga!«, ljutite muževljeve reči povredile su Hanu, ali ona ništa nije odgovorila.

Nevolje kod kuće

Petnaest godina Hana je radila kao pastor sa svojim mužem u jednom gradu u Keniji.

Njena služba bila je plodonosna i ispunjena radošću. Ljudi su je poštovali, kao i njen rad za Boga. Ali nevolja se spremala u njenom domu.

Njen suprug postao je ljubomoran na njen rad. Jednog dana kada je otišla u crkvenu uniju da primi platu, rečeno joj je da je primljena njena ostavka i da više ne radi u crkvi. Bila je zaprepašćena. Shvatila je da je sigurno njen suprug napisao pismo crkvi u kome spominje njenu ostavku kako bi je primorao da napusti službu.

Hana se vratila kući i trudila se da bude brižna supruga, ali njen muž je postavljao još teže zahteve. Više nije želeo da joj daje novac da kupi hranu. Bila je veoma utučena. Osećala se kao izgnanik i prestala je da odlazi u crkvu.

Vera u krizi

Hani je bilo potrebno da ode iz kuće i da se moli. Nije imala dovoljno novca za autobus, pa je krenula peške. Bez hrane, uskoro je postala slaba. Njen prijatelj, pastor, sreo ju je i odveo svojoj kući gde joj je njegova supruga dala da jede. Zajedno su se molili tri dana. Nakon toga Hana se krenula kući.

Dok je išla ka svom domu, čula je kako neko propoveda na pijaci. Zastala je. Čovekove reči duboko su je dirnule, i ona je pronašla spomenute tekstove u svojoj Bibliji. Bila je pastor, ali nikada ranije nije čula ovo o čemu je čovek govorio, iako se sve nalazilo u Bibliji. Nije mogla to da odbaci kao neistinu.

Kada se propoved završila, Hana je produžila kući duboko zamišljena. Iznenada je čula glas iza sebe. »Vi, izabrana od Boga, stanite!« Hana se okrenula i videla čoveka koji je upravo održao propoved.

»Video sam vas dok sam propovedao,« rekao je. »Bog mi je pokazao da moram da razgovaram sa vama. Zato sam vas nazvao izabrana.«

Hana je shvatila da je Bog na ovaj način odgovorio na njene molitve za pomoć. Čovek ju je pozvao da ponovo dođe na predavanje i ona je pristala. Tada je otišla kući.

Željna znanja

Na njeno iznenađenje, Hana je saznala da su njen muž i deca takođe prisustvovali predavanju na kome je i ona upravo bila. Porodica je zajedno nastavila sa proučavanjem. U Haninom srcu raslo je uverenje da šta god da se desi, ona mora biti poslušna Bogu i slediti istine koje je pastor jasno istakao.

Sledećeg dana potražila je pastora da sa njim razgovara o duhovnim temama. Objasnila je da je i ona pastor, ali da je ono što je čula od njega pokrenulo želju da sazna više. Dva sata razgovarali su o Božjoj volji, o Suboti i drugim istinama koje su za Hanu bile nove.

Hanin muž posećivao je predavanja, sve do trenutka dok pastor nije izneo istinu o Suboti. Tada je prestao da ide. Pošto je osetio Haninu želju da u potpunosti sledi Boga, počeo je da joj preti. »Onog trenutka kada postaneš adventista, nećeš više biti moja supruga!«

Hana na to ništa nije rekla, ali je znala da će se priključiti ljudima koji poštuju sve Božje istine, bez obzira na cenu. Istine, koje je prihvatila, osobađale su je duhovnih okova koji su je tako dugo sputavali. Odlučila je da zauzme svoj stav i da se krsti u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi.

Njen suprug joj je ponovo pretio. »Ako će te ti ljudi krstiti, neka oni budu tvoja porodica.«

Bekstvo u slobodu

Život kod kuće postao je nepodnošljiv. Hana je bila primorana da povede decu i pobegne zajedno sa njima kod svojih roditelja. Adventistički pastori su je tamo posećivali i govorili istine koje je ona zavolela i njenim roditeljima.

Uskoro su održali seriju predavanja u selu njenih roditelja. Tri-desetero ljudi se krstilo, uključujući i Hanine roditelje. Hanin otac poklonio je komad zemlje za izgradnju crkve. Danas u tom selu ima šezdeset vernika.

Hana sada radi kao pionir Gobalne misije u selu u kome je ranije radila kao pastor. Rad nije lak, ali Hana i dalje govori o Božjoj ljubavi i istinama koje su promenile njen život.

Vaša darovanja mogu pružiti podršku pionirima Globalne misije kao što je Hana, koja druge poučava Božjim spasonosnim istinama.

20. mart

Masai su nomadski stočari, koji žive u južnom delu Kenije i severnom delu Tanzanije. Njihova stoka predstavlja njihovo bogatstvo, i oni se sele iz mesta u mesto u potrazi za svežom travom za pašu.

Većina Masaia živi u malim kućama, koje se na svahili jeziku zovu kraals ili bomas, a prave se od pruća obloženog blatom i životinjskom balegom.

Postoji nekoliko škola za Masaie, većina je kilometrima udaljena od malih sela. Roditelji smatraju da obrazovane kćerke neće biti dobre supruge. Samo kada devojčice dokažu da će više vredeti ako se obrazuju, tek tada roditelji prihvataju njihovu želju da pohađaju školu.

Dete nevesta

Kada se osmogodišnja Kristin vratila kući sa očevom stokom, osetila je da vlada neko uzbuđenje u domu. Njena majka i tetke razgovarale su dok su pripremale hranu za gozbu. Kristinina starija sestra se udavala.

Kristin je Masai devojčica. Ona živi u ravnicama južne Kenije. Masai su nomadski narod, koji se bavi uzgojem stoke.

Svakog jutra Kristin pušta stoku iz njihovog ograđenog prostora i pušta ih na pašu. Ona je želela da pođe u školu, ali njen otac nije se slagao sa tim. »Devojkama nije potrebno da čitaju i pišu da bi se udale,« rekao je. Za kulturu Masai naroda karakteristično je da se devojčice udaju od trinaest godina, ponekad i mlađe, često za mnogo starije muškarce, koji već imaju nekoliko žena.

Zamena nevesti

Na dan venčanja, Kristin je ranije vratila stoku kući da bi mogla da prisustvuje slavlju. Videla je čoveka za koga je njena sestra trebalo da se uda kako priča sa njihovim ocem. Bio je star skoro koliko i njihov otac i izgledalo je da je veoma ljut. Njene sestre nigde nije bilo.

Iznenada, čovek joj je prišao, zgrabio je i pošao prema starom autu. Kristin je bila užasnuta i počela je glasno da viče, ali čovek ju je čvrsto držao. Otvorio je vrata auta i gurnuo je unutra. Tada je on ušao i automobil je odjurio.

Tek kada se automobil zaustavio ispred jedne kućice i kada joj je čovek naredio da izađe, ona je shvatila da ju je otac dao ovom čoveku za ženu umesto njene sestre koja je nestala. Oči su joj bile pune suza.

»Ti si sada moja žena,« rekao je grubo. »Radićeš šta ti ja kažem.« Njegova majka izašla je iz kuće i rekla uplašenoj devojci da donese vodu. Kristin je uzela krčag za vodu i pogledala u pravcu koji joj je ova žena prstom pokazivala.

Te noći osmogodišnja Kristin gorko je plakala. Bila je uplašena i usamljena. Nedostajala joj je majka i plašila se svekrve. Izgubila je svu nadu da će ikada ići u školu.

Kristin je provodila vreme sa svekrvom, koja se prema njoj grubo ophodila. Svake noći Kristin bi zaspala plačući.

Spašena

Nekoliko nedelja kasnije, jedna žena pokucala je na vrata. Bila je u pratnji jednog policajca i socijalnog radnika. Povelili su Kristin

za sobom. Njen muž je uhapšen jer se oženio devojčicom suviše mladom za brak. Kristin je bila uplašena, ali joj je bilo drago što je otišla od muža i njegove majke.

Dok su putovali kenijskom ravnicom, žena je ljubazno razgovarala sa Kristin. »Sada te vodim u školu. Tamo ćeš živeti, pohađati nastavu i biti na sigurnom,« rekla je. Kristin nije mogla da poveruje svojim ušima. Škola! Moći će da ide u školu! Shvatila je da će se njeni snovi ipak ostvariti.

Kada su stigli u školu, žena ju je pvela u njen novi dom. Nekoliko minuta kasnije, njena sestra ušla je u sobu. Kristin je pala sestri u zagrljaj i počela da plače od radosti. Neće biti sama u školi!

Snovi se ostvaruju

Nekoliko dana kasnije, Kristin je krenula na nastavu. Sestra joj je pomogla da se prilagodi i uskoro počela je da postiže dobre rezultate. Kada se završilo prvo polugodište, neke devojčice iz škole otišle su kući na nekoliko dana. Direktor škole objasnio je Kristin i njenoj sestri da je njihov otac ljut na njih i da nije bezbedno da odu kući. Tako su sestre ostale u školi.

Škola koju su Kristin i njena sestra pohađale je Adventistička škola za Masai devojčice, spašene iz ranih brakova i teških porodičnih okolnosti. Devojčice se uče odgovornosti i timskom radu dok se pripremaju za budući život kada mogu postatu šta god požele. Većina njih završi srednju školu, a neke nastave školovanje i na univerzitetu. Kristin bi volela da postane lekar, jer želi da pomaže svom narodu.

Kristinin otac više nije ljut. Ponosan je na svoje kćeri i na to šta su postigle. Kristin u školi ne uči samo ono što je potrebno stanovnicima ovog sveta, već i stanovnicima neba. »Isus me je spasio od greha, dao mi je nadu za budućnost i novi život kakav nisam ni sanjala da je moguć,« kaže ona.

Masai spasilački i rehabilitacioni centar, koji su osnovali pojedinci, sada je potpomognut našim darovima za misionstvo, kako bi se spasile devojčice iz neželjenih brakova i vaspitale u hrišćanskom duhu.

Izgradnja za budućnost

Govornik 1: Ovog tromesečja, u vestima iz sveta predstavljeno je Centralno-istočno afričko odeljenje. Ono obuhvata sledeće zemlje: Burundi, Demokratsku Republiku Kongo, Džibuti, Eritreju, Etiopiju, Keniju, Ruandu, Somaliju, Tanzaniju i Ugandu. Iako se, u nekim od ovih zemalja, crkva bori da postavi temelje, ipak 2,4 miliona adventista živi u tom području. To je jedan adventista na 119 ljudi, što je velik procenat.

Nekoliko zemalja ove divizije preživelo je građanske nemire u skorijoj prošlosti, uključujući i dve zemlje koje će primiti deo darova trinaeste subote ovog tromesečja. Sada nećemo govoriti o smrti i razaranju, važno je da znamo da se crkve ponove grade u ovim zemljama i da vernici gledaju sa nadom u buduće dane.

Danas ćemo govoriti o dve najmanje zemlje u kontinentalnoj Africi: Burundiju i Ruandi. One se nalaze u srcu Afrike. Iako su ove zemlje male, gusto su naseljene. Najveći broj ljudi živi u seoskim naseljima i zarađuje za život baveći se poljoprivredom na malim površinama plodnog vulkanskog zemljišta.

Naš prvi izveštaj dolazi iz Burunde.

Govornik 2: Burundi je mala, ali gusto naseljena zemlja. Većina stanovnika živi u seoskim naseljima i obrađuje zemlju u blizini svojih domova. U proseku svaki 78. stanovnik je adventista i većina vernika živi u ovim seoskim naseljima. Relativno mali broj adventista živi u glavnom gradu, Budžumburi, gradu od 325 000 stanovnika. Ovaj grad je poslovni, politički i obrazovni centar zemlje.

Već dugi niz godina mala bolnica u centru grada služi osnovnim zdravstvenim potrebama stanovnika Budžumburija. Iako je mala, privukla je pažnju nekoliko poznatih međunarodnih organizacija, koji je koriste za osnovnu medicinsku negu svojih zaposlenih. Godinama crkvene vođe imaju želju da prošire mogućnosti ove bolnice kako bi se doprlo do većeg broja ljudi u ovom velikom gradu.

Nedavno je crkva dobila dozvolu za izgradnju bolnice na zemljištu koje je u njenom vlasništvu. Bolnica će obuhvatati zgradu sa

60 bolničkih kreveta, hitnu pomoć, odeljenje za intenzivnu negu, porodiljsko odeljenje i stomatološku ordinaciju. Deo darova koje ćemo priložiti ove trinaeste subote pomoći će da se završi prva faza izgradnje ove bolnice. Ona će služiti velikom broju ljudi u glavnom gradu.

Govornik 1: Ruanda se nalazi severno od Burundija. Tri projekta pomoći će vernicima u ovoj zemlji da krenu napred i da grade za budućnost.

Govornik 3: U Ruandi je u proseku svaki 22. stanovnik adventista, što predstavlja najbolji odnos adventista i neadventista u čitavom svetu.

1984. godine, Adventistički univerzitet centralne Afrike otvorio je svoja vrata stanovnicima Afrike koji su govorili francuski jezik. Smešten na planinskoj padini, jedan sat udaljen od glavnog grada Kigalija, predstavljao je predivno mesto za školovanje. 1992. Godine, 445 studenata upisalo je univerzitet.

1993. godine izbili su etnički sukobi. Univerzitet je zatvoren, a studenti poslani kući. Područje u kome se škola nalazila bilo je politički nestabilno, pa ju je vlada Ruande preuzela za vojnu bazu. Crkvi je dodeljena zemlja u Kigaliju, kao i finansijska pomoć, koja je omogućila ponovnu izgradnju Univerziteta.

Danas Adventistički univerzitet centralne Afrike ima 2200 studenata, većinom neadventista, iako ima izgrađenu samo jednu zgradu bez internata i trpezarije. Najveća potreba Univerziteta jeste višenamenska crkvena zgrada u kojoj bi se održavala predavanja, bogoslužjenja, sedmice molitve i druge aktivnosti.

Potreba za dvoranom za predavanja i bogoslužjenja tako je velika da je izgradnja počela još pre godinu dana. Naši darovi ove trinaeste subote pomoći će da se završi ova zgrada i da Univerzitet postane još bolji svedok za Boga u Ruandi.

Da bi crkva u Ruandi ostala jaka i da bi osigurali njenu budućnost, moramo se usredsrediti na decu. Iako imamo nekoliko osnovnih škola u Ruandi, rad sa decom u lokalnim crkvama često zaostaje zbog neodgovarajuće obuke dečijih vođa.

Deo darova ove trinaeste subote pomoći će poučavanju učitelja i obezbeđivanju materijala za rad sa decom, kako bi se osnažilo dečije odeljenje u više od 1400 adventističkih crkava širom Ruande.

Govornik 1: Vernici u Burundiju i Ruandi mole se za vašu pomoć i podršku kako bi Božje delo u Africi napredovalo.

Vlada u Ruandi, u želji da obrazuje svoje mlade, isplaćuje plate nastavniciima u državnim i privatnim školama, uključujući i adventističke škole. Ovo omogućuje skoro besplatno školovanje u Ruandi. Međutim ima još hiljade dece koja još uvek ne mogu da pohađaju školu, jer roditelji nemaju dovoljno novca da deci kupe školske uniforme. Naša deca žele da pomognu ovoj deci, koja veoma često nisu iz adventističkih porodica i nisu čuli za vest koju smo mi prihvatili.

Deo darova ove trinaeste subote pomoći će da se kupi 1000 školskih uniformi za decu koja pohađaju adventističke škole u Ruandi. Naša deca se raduju što mogu da nešto promene u životima druge dece. Podržimo ih u tome.

Ne zaboravite da će se 25% današnjeg subotnoškolskog dara upotrebiti za ove projekte. Preostalih 75 % spaja se sa darovima iz prethodnih dvanaest subota da pomogne Božje delo širom sveta.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2009.
Za internu upotrebu